

*Вернюк Н. В.,
аспірант кафедри української літератури
Рівненського державного гуманітарного університету*

ПРИТЧЕВИЙ ЕПОС: ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ, ЕДИЦІЇ ТА РЕЦЕПЦІЇ

Анотація. Розглядаються жанрові особливості притч про духовно-моралізаторські наукові студії, едиції та рецепції. У дослідженні розкривається як у давній період відносилися до з'яви цивілізації українців в умовах тоталітарних ідеологій, коли заперечувалася бездержавність нашого етносу. Тому з відомих нам причин заувальювалися певні темарії наукових студій, видань, творів, а тому заперечувалася живучість фіксації, існування як у друзі, так і популяризації виконавства.

Ключові слова: притчі, наукові студії, едиції, рецепції.

У процесі формування класичних моделей оповідальних жанрів є необхідною умовою дослідження народної прози, принаймні масиву оповідей, який зафіксований в останні століття і дійшов до нас у збірниках фольклору східних і західних слов'ян.

Лідія Дунаєвська

Актуальність теми. Щоб установити різнобарв'я від давнини до сучасності, варто підняти пам'ятки старожитностей, які не розглядалися або мало студіювалися в гуманітарній науці. До таких жанрів у фольклористиці належать «притчі», а побутування розглядатимемо від давнини до сучасності в «Історії української літератури», їх розглядали І. Франко, М. Грушевський, М. Возняк, Д. Чижевський, що фіксували в старожитній Київській Русі та ін.

«Досі українські наукові сили розмірно мало займалися як історією, так і словесністю нашої старої доби. Зокрема тому, що її пам'ятки зберігалися поза Україною в різних приватних і офіційних російських збірках, до котрих приступ стороннім людям, що не належать до російських установ, був дуже утруднений. Через це українські дослідники, які мали енергію і змогу до праці, брались до часів пізніших для старої ж української словесності українцям робилось розмірно дуже мало [5, с. 10–11].»

До незалежно забутих дослідників у галузі притч, спадщини належать М. Костомаров, Т. Шевченко, П. Куліш, Т. Рильський, В. Гнатюк, М. Возняк, М. Грушевський, В. Кравченко, Л. Білецький, І. Огієнко (митр. Іларіона) та ін.

У дослідженні розкривається як у давній період відносилися до з'яви цивілізації українців в умовах тоталітарних ідеологій, коли заперечувалася бездержавність нашого етносу. Тому з відомих нам причин заувальювалися певні темарії наукових студій, видань, творів, а також заперечувалася живучість фіксації, існування як у друзі, так і популяризації виконавства. Останнім часом дозволялися пропагувати ідеологію, спосіб життя, виконавство (лірників, кобзарів, бандуристів, стихівничих), заборонялося старцям виконувати твори і їх музичний супровід. Насаджувалося фальшиве ставлення держави до носіїв правди, народної оцінки «гомерів України». У довідковій

науковій літературі робилися інформативні аналізи лише «дозволенних» тем. Тому існування героїчного жанру у вираженні через фундаментальні знання, ґрунтовні народознавчі праці, які визначалися в Європі, але ізольовалися у суспільних та культурних процесах світу. Старцтво, яке у трагічні етапи України відтворювало духовність народного життя, було позбавлене ідентичності існування. Існування жанру притч залишалось невивченим від старожитної Русі до нашого часу. І це не дивно, бо дослідники були відчужені від історичних літературознавчих, музикознавчих джерел світу. Відомий український учений Сергій Білоконь дав оцінку, що науковцям важливу тему україністичну будь-кому не довіряли. Сприяла цьому Богослужбова практична діяльність, а також виконавство при храмах «Русская православная церковь». У виданнях до відзначення 1000-ліття хрещення Русі тематику, пов'язану з притчевим епосом не публікували і не дозволяли їх побутування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вагомо, що до епічного жанру долучалися відомі наукові діячі Микола Костомаров, Михайло Грушевський, Павло Чубинський, Микола Сумцов, визначаючи цей жанр як різновид прозової музичної творчості, яка володіє системою жанрів, тематикою циклів, утверджує фольклористику міфами, переказами, легендами, баладами, думами, історичними піснями, баладами, псалмами і псалмами, гімнами, молитвами та ін. Перше ніж розглядатимемо жанр притчі, звернемося до досліджень, які відділяли або рекомендували виділяти типологію кожного фольклорного жанру. Спершу зазначимо, що вона вдало укладена до літератури, але у свій час доктор філологічних наук, проф. І.П. Березовський указував, що єдиного визначення та принципу класифікації досі не вироблено. Він запропонував розмежовувати жанри за різними ознаками. Тому розглядатимемо їх щодо епічних творів за родовими ознаками форм викладу як тексту, так і мелодій, оповідними, виконавськими особливостями, типологією, а також важливим уважатимемо речитативний характер. Письменники-класицисти, висловлюючись, що термін «притча» вживалася в значенні байки. Не уникли пояснень, що їх містять Біблійні книги, староруські збірники «Златая цепь», «Златоуст», «Пчела», «Ізмагд». Інформується в джерелі, що Т. Шевченко, І. Франко фіксували своє ставлення до притч.

Мета статті – розглянути дослідження жанру «притчі» за друкованими науковими джерелами, увести дослідження видатних учених як вітчизняних, так і зарубіжних, а також подати наявну базу видань про вищезгадану тему.

Виклад основного матеріалу. В енциклопедичних та інших виданнях, словниках, акцентується, що притчам надавалися вузькі для них обґрунтування. Дуже стисло трактувалися тлумачення в найновішому російському дореволюційному виданні 1900 року Брокгауза і Єфрона, до яких залучалося й українські діячі культури і мистецтва (Д. Багалій, М. Сто-

роженко, І. Франко, О. Шахматов, О. Пипін, М. Азадовський та ін.). Про жанр «притчі» в українському контексті визначив «Словник літературознавчих термінів» В.М. Лесин, О.С. Пулиць (1965), тлумачення трактує, що притча – це «старовинна назва для повчальних алегоричних оповідань про людське життя з яскраво висловленою мораллю. У притчі наявна, але вона також, цілком підкорена моралізувальній частині твору, що часто служить розгорнутою алегорією». Але минула традиція московських релігійних видань, де розглядала вагомість притчевого епосу для пізнання його своєрідностей. Російське видання в період раннього християнства та етапів християнізації подавала через призму кн. Володимира, родовід якого виводили з російських центрів. Прикладом може слугувати монографія «Русская православная церковь» (розробляючи заходи до тисячоліття хрещення Руси не в Києві, а в Москві). Значно глибше до розкриття цієї теми підійшов В.А. Бачанін, доктор соціалогічних наук, професор Санкт Петербурзького християнського університету.

У дослідженнях теологічних та в книзі «Введение в христианскую эстетику», розглядаючи духовні жанри в літературі, розкриває поняття використання біблійних сюжетів, зокрема притч. У викладі наукового матеріалу визначає дефініцію жанру, складає характеристику художнім особливостям. Констатує, що притча має свою специфіку щодо зображення історичності, достовірності, відносно простору і часу.

Оскільки період демократичності в Україні змінив відношення до гуманітарних питань, особливо реалістичного дійства до України, то з'являється нове судження про неї, аналіз зміцнюється, розкриває відношення зі слов'янським світом, розглядаються контексти, її місце в європейському світовому спілкуванні, разом із ними проявилось усвідомлення до визнання релігійності, духовності. Цьому сприяло розкриття і погляди на міфологічні витоки, народної символіки, українська міфологічна легенда, первісна міфологія, функціональні витоки і побутування жанрів. Тривалий час в Україні сюжетів та жанрів, які притаманні світовому мистецтву, світовій міфології, взагалі не було. Лідія Дунаєвська щодо цього висловила так: «Часових особливостей, оптимального способу виявлення меж побутування тих чи інших форм міфологічного мислення, на наш погляд, досі не знайдені, а навряд чи буде колись знайдено. І порівняльний, і структурно-типологічний, і генетично-історичний, і контекстуальний – усе це лише часткові методи «підняття» епох, гіпотетично підняття до творчості етносів, котрі склали психологічне та мистецьке ядро сьогочасної української культури» [8, с. 11]. Тому ми хочемо розглянути жанр притчі, який у релігійній практиці популяризувався, то в народній здебільшого рідко побутував. В освітній практиці зробив вплив та нові наукові студії Ф. Давидок, Н. Поліщук та ін. Розглянемо виклад авторів і запропонований аналіз логічно розглянемо за певною системою. Якщо використати літературно-методичний підхід, то історія жанру притчі матиме і заслуговуватиме деяких зауваг. Уже саме твердження, що особливість притчі в тому полягає, що її генетичний спорідненості з писемною літературою, звідки вона запозичена усною народною традицією. Звідси виникає паралельне існування народних та авторських притч, які перегукуються образно, тематично, а також вибудовується за спільним законом [12, с. 474].

Треба довести первинність буття жанру в писемній літературі, оскільки знаємо, як з'являються спершу в усній традиції,

а згодом – у писемній. Дослідники подають думки, що Святе Письмо спершу побутувало в письмових переказах. Так указував у свій час Іван Федорів, який здійснив друк Острозької Біблії, хоча знаємо, що у Київській Русі первістками друкування з'явилися Остромирове та Пересопницьке євангеліє. Рукописні духовні пам'ятки були малодоступні вірянам. У Європі визначено, що притча – це жанр алегорично-дидактичної, що за змістом тяжіє до глибокої мудрості релігійно-філософського плану. Її фабула підпорядкована єдиній ідеї, а тому й дидактичній меті твору. Визначається, що алегоричний жанр давно наближений до байки. Тут важливими є стислість і влучність викладу, допускається навіть відсутність розгорнутої алегорії. В основі притчевої лежить порівняння, наповнене особливим символічним значенням. Якщо байка спрямована на висміювання чи сатиричне зображення явища, то притча подає ставлення до освоєння християнських чеснот.

Щоб розглянути алегоричність, пошлемося на дефініцію – це спосіб двопланового духовного зображення, що ґрунтується на прихованні реальних осіб, явищ і предметів під конкретними художніми образами з відповідними асоціаціями, характерними ознаками прихованого.

Біблія терміна «канонічність» набула значення в IV ст., як ми відзначили від Іоанна Золотоустого. Перший переклад слов'янської Біблії виконано й опубліковано під егідою Костянтина Острозького.

У старожитну та Київську Русь тексти притч прийшли у ранній період християнізації, коли заселялися Причорномор'я та освоєння його християнами.

Важливо, що використання текстів притч Старого Завіту оповідей про царя Соломона приверталася увага на створення притчі «Про вибір царя між деревами» [книга суддів IX, 8–15]. За усталеними зразками творилися тексти в народі про вибір царя між звірами, птахами і т.д. За аналогіями поширювалися релігійний (невеликий) літературний твір дидактичного характеру, в якому дійсність протиставляється алегорії і поза конкретними часовими і територіальними означеннями; ця характерна риса літератури має невелику різницю релігій, зокрема буддизму, індуїзму, християнства, ісламу. Є твердження у європейському світі, що в Старому Завіті релігійні притчі часто називалися оповіданнями афористичного характеру. У них вкладає думка виражена у конкретній лаконічній формі [книга притч Соломона] і звід окремих частин проповідей, тлумачень святого письма, творів церковних письменників, а також історичних творів, матеріалів із будь-якого питання, поданих у хронологічному порядку.

У підручнику М. Лановик, З. Лановик для зорієнтованого для студентів філологічних, народознавчих, культурологічних (гуманітарних спеціальностей, аспірантів, молодих науковців та ентузіастів, які цікавляться українською культурою). Уперше подається формулювання авторами виразна дефініція щодо визначення жанру притчі за Літературознавчим словником Р.Т. Гром'яка, Ю.І. Коваліва.

Аналіз самого тексту «Притчі про талант» – метафора, вказують належність тексту до найбільш вираженого високого служіння, що очікує нас у майбутньому і що наше становище буде залежати від вірності, відданості в духовній справі, дорученою нам тут при земному житті. Головна тут ідея традиційної притчі виявляється за елементами самої системи. У тексті домінує думка, що засобом притчі є порівняння, а також тво-

рється іносказання. Доля кожної людини вирішується через її ставлення, заслуги від відношення до трудової діяльності. «Притча про талант» розкриває вчинки по градації через порівняння, уподібнення робіт власниками талантів, ставлення до господаря, дозволяє зрозуміти висновок (паралелізм) учинків, робить метафору саме через дію в ситуації з власником одного таланта, вона становить композиційну функцію. Це розкривається через паралелізм, який побудований на основі аналогій між двома рабами, ставлення до виконання обов'язків. Притча вибудована на співставленні характерів рабів.

Значимо, що вона розкриває риси різного типу людей, хоча в однозначних життєвих ситуаціях, взаємин відношення до обов'язків. Водночас тут категоричний присуд доброго господаря розкриває різний підхід до виконання обов'язків. Алегоричні риси ситуації розкривають різний підхід до обов'язків – інакомислення. Важливу роль тут відіграють діалоги, монологи: «господар сказав йому: гаразд, добрий і вірний рабе, в минулому ти був вірним, над великим тебе поставлю, увійди в радість господаря...». Зовсім по-іншому звучить монологічний вислів останнього раба: господарю! я знав тебе як жорстоку людину, жнеш, де не сів, і збираєш, де не розсипав, і побачивши, і побоявшись пішов і заховав талант твій у землю... Господар відповів: «Лінивий рабе! Ти знаєш, що я жну, де не сів, де не розсипав, то ж, тобі треба було (йти за текстом). Отже, візьміть у нього талант і дайте тому хто має десять талантів...» [1, с. 1114]. Євангельська притча оповіді Ісуса вибудовується у біблійний сюжет. Із ситуації розкриваються світ взаємин між господарями і рабами. Метою притчі є зміцнити віру в Бога. Динамізм і напруга притчі зростає в кінці твору. Образи оформлені за ставленням до людей різного характеру, вдачі щодо пошанування власників, взаємин між людьми.

Перед слухачем (читачем) постає картина розподілу майна чоловіка. Догадуємось, що поділяє він майно за вірністю, відданістю своїх рабів, а коли прийшов час глибше пізнати їх, то зрозумів, що поділив він таланти по-заслузі (правильно), бо той, кому він дав 5 талантів – приніс ще 5, другому що дав 2 таланти – приніс ще 2 таланти. Лише той, хто отримав 1 талант, поступив по-своєму – зарив у землю, не приніс нічого більше. Окрім того, останній раб висловився, замість того, щоб дати звіт, самооцінку собі, а навпаки звинуватив власника майна [1, с. 1114–1115] «господарю! я знав тебе як жорстоку людину, жнеш, де не сів, і збираєш, де не розсипав, і побачивши, і побоявшись пішов і заховав талант твій у землю...». Цей раб не засудив власний вчинок, а осудив господаря. Подібно до викладеного змісту, ми також проходимо підготовку для служіння, чому ми так у майбутньому діємо, а наше майбуття буде залежати від вірності, відданості, тій чи іншій справі, доручено тут нам на землі справі, як християнам. Тут в алегоричній формі виражена дидактична наукова установка, вказівка, яка має викликати морально-філологічний роздум. Ми відчуваємо, що перед нами оповідається не про те, як діставалися трудові прибутки. Розуміємо, що притча не зображує, а повідомляє для нас ідею, закладену в неї параболу «оповідь немовби віддаляється від нашого часу – простору і, рухаючись по прямій, повертається назад, осмислюючи вчинки кожного раба перед господарем, висвітлюючи явище художнього осмислення у філософсько-естетичному розумінні.

Картина розкривається не в прямому, а в художньо-образному алегоричному плані, художньо-пластична вістря роз-

кривається не в прямому, а в художньо образній алегоричній площині. Слухач (читач), що опановує останнє задуматися над сутністю життя, його духовними цінностями, такими істинами, як віра, любов, доброзичливість, справедливість, вірність, відданість і т.д.

У старожитній та Київській Русі притчі увійшли до повного перекладу Біблії. Поширювалися вони із книг Святого Письма, чому передувала поява, характерна Старому Заповіту, оповідь притчі про вибір царя між деревами (книга судів IX, 5–15).

Із прийняттям християнства на рівні офіційному, що відбулося в 988 р., на території Старожитньої Русі за тлумаченням дослідників-тлумачів богослов'я (наприклад Федора Монукуєтського) і нових дослідників А.В. Горського, Іоанна Богослова, **перший період** за утвердженням апостольських та християнських апологетів відбувся в кінці I ст. до 170 року. На цьому етапі ми знаходимо чітку вказівку на книги, що стали канонічними, але письменники цього періоду прямо рідко називали те, з якої священної книги брався той чи інший епізод. Тому в них ми знаходимо так звані «глухі цитати». Оскільки в другому столітті у повному розквіті були духовні обдарування, то з'явилася велика кількість богодуховних пророків, тому шукати своїх основ вчень письменники-теологи II ст. могли не в усних повчаннях своєрідних пророків, а загалом в усних церковних переказах. **Другий період**, що протікав до кінця III ст., визначився існуванням у церкві складених новозавітних книг. Можемо вказати, що фрагмент, знайдений ученим Мураторієм у Міланській бібліотеці, що належить приблизно до 200–210 рр. після Р.Х., подає історичний огляд майже всіх новозавітних книг [15, с. 6]. Визнані світові дослідники засвідчують, що в другій половині II ст. вона визнана богодуховними апостольськими творами повсюдно.

У третій період, що відбувся до другої половини IV ст., становлений канон, який чинний у наш час. Свідками віри у древній час є Євсевій Кесарійський, Кирило Єрусалимський, Георгій Богослов, Афанасій Олександрійський, Василь Великий та ін. Поширювалися переклади з грецьких рукописів. Якщо перші з них стосувалися тільки Нового Завіту і належать сирийському перекладу, який наближений до арамейського говору, яким розмовляли Христос і апостоли.

Слов'янський переклад Нового Завіту був здійснений Св. рівноапостольними Кирилом і Мефодієм у другій половині IX ст., Тенденційно, що російське видання тлумачного словника донині трактує, що перший переклад разом із християнством прийшов до нас у Росію [15, с. 15].

Для нас важлива конкретна аргументація, що євангелісти користувалися усними джерелами для оповідей про Христа, перебуваючи в месійних мандрах різних місцевостях виповідали (скорочено, виразно), що вважалося необхідною пропозицією для залучення вступу в церкву. Так, утворився відомий європейський тип усного євангелія. І він зберігається в письмовому вигляді дотепер у наших синоптичних євангеліях (синоптики – художні образи) український переклад терміна означає «здатний усе оглянути, зведення, що дають огляд усіх частин складного цілого». У богослов'ї виразно вказуються, що для розповідей для Христа євангелісти користувалися усними джерелами про нього [15, с. 22–24].

Найліпше вірянами сприймаються притчі «Про таланти», «Про багатого і Лазаря», «Про блудного сина», «Про сіяча», «Про немилосердного боржника», «Про Боже царство», «Про

доброго пастиря» та ін. Біблійні енциклопедії до найвиразніших відносять понад 30 притч. Приєднаємось до думки, що ідея твору розкривається через взаємини Бога з людиною. Бог – через метафоричний вислів постає в притчах через образи багатого володаря («Про таланти»); батька – небесного отця («Притча про блудного сина»); доброго пастиря («Про таланти»); вважаються менш виразними де подаються образи зерна, гірчиного зерняти та ін. «Притча про дерева» має символічні ідеї царства Божого. Унесено і тексти притч, у яких не подано біблійних мотивів, але все-таки вони розкривають завдання дотримуватися християнських чеснот. Зразки, запозичені з Нового Завіту, характеризуються в текстах без біблійних мотивів, основна ідея розкривається через взаємини між людьми, які не розкривають статусів, соціальних взаємин верств населення. Окрім виділених притч до Нового Завіту, як вже говорилося вище, належать тексти з популярними оповіданнями, що відповідають жанровим особливостям (Про чоловіка розумного, який звів свій будинок на камені і про нерозсудливого чоловіка, який вибудував дім на піску) .

Висновки. Притчі мають своєрідну будову, композицію, складаються з двох частин, перша знайомить читача (слухача) за оповіддю з прихованим алегоричним значенням, друга – розкриває ідею через зміст. Пояснимо, що тут подається символ, буквально розуміння змісту закладеного в оповідь. Ідея твору в притчах часто подається завуальовано, вона досягається в підтексті, інколи натякуються і слухачеві, і читачеві, який має сам прийти до розкриття, розуміння тексту Нового Завіту. Удало це розкривається ідеєю притчі про дерева «Старий дуб і діброва». Притча оповідає як налякані молоді дубочки, коли побачили віз із сокирами, що їхав через ліс. Тут ідею проголошує дуплистий дуб: «Хоч ворогів багато, але нема між ними нашого брата. Ні коло одної сокири нема тополища. Затямне собі: коли між нашим ворогом нема нікого з нас, то ніякий ворог нам не страшний!». Слухач (читач) має самостійно зробити висновок, що це стосується, звичайно, людей: «Якщо нема зрадника серед своїх, то вороги не страшні» [12, с. 475]. Оскільки в притчі відсутня вказівка час-простір, події мають причинний зв'язок, як визначається завершеністю пізнання людини в певних ситуаціях.

Література:

1. Біблія. Книги Священного Писання Старого і Нового Завіту: в укр. перекл. з паралельними місцями / Перекл. Патріарха Філарета (Денисенка). Київ: Вид. КПУ ПЦ КП, 2004. 1416 с.
2. Гарасим Я.І. Нариси до історії української фольклористики: навч. посіб. Київ: Знання, 2009. 301 с.
3. Гончар О. Микола Костомаров: постать історика на тлі епохи. Київ: Інститут історії України, 2017. 274 с.
4. Грушевський М. З історії релігійної думки на Україні; ред. П.К. Вовк. Київ: Освіта, 1992. 192 с.
5. Грушевський М. Історія української літератури: В 6 т. 9 кн. Т. 2 / М. Грушевський; упоряд. В.В. Яременко; авт. передм. П.П. Кононенко; приміт. Л.Ф. Дунаєвської. Київ: Либідь, 1993. 392 с.
6. Грушевський М.С. Історія України-Руси: в 11 т., 12 кн. / редкол.: П.С. Сохань (голова) та ін. Київ: Наук. думка, 1991–1998.
7. Дмитренко М. Український фольклор і глобалізація: проблема збереження генетичного коду // Фольклористичні зошити: зб. наук. пр. Луцьк, 2007. Вип. 10. С. 3–10.
8. Дунаєвська Л.Ф. Українська народна проза (легенда, казка) – еволюція епічних традицій. Київ, 1998. 447с.
9. Іларіон (Огієнко І.; митрополит). Дохристиянські вірування українського народу: історично-релігійна монографія. Київ: Обереги. 1992. 424 с.
10. Історія української літератури: у 8 т. / редкол. : Є.П. Кирилюк (гол. ред.) та ін.; Ін-т літ-ри ім. Т.Г. Шевченка АН УРСР. Київ: Наук. думка, 1967–1971.
11. Кушпет В. Старцтво: мандрівні старці-музиканти в Україні (XIX – поч. XX ст.): наук. вид. Київ: Темпора, 2007. 592 с.
12. Лановик М.Б. Лановик З.Б. Українська усна народна творчість: підруч. Київ: Знання-Прес, 2001. 591 с.
13. Попов П.М. М.Костомаров як фольклорист і етнограф. Київ: Наук. думка, 1968. 113 с.
14. Сулима В. Біблія і українська література: навч. посіб. Київ: Освіта, 1998. 400 с.
15. Толковая Библия, или Комментарий на все книги Св. Писания Ветхого и Нового Завета. Петербург: 1911, Т3.
16. Українська фольклористика: словник-довідник / уклад. і заг. ред. М. Чорнопиского; ред. О. Давидова. Тернопіль: Підруч. і посіб., 2008. 448 с.
17. Федорович М. Святі отці Сходу. Нью-Йорк, 1958. 113 с.
18. Франко І. Як виникають народні пісні / Зібр. творів. у 50 т. Т. 27. Київ: Наук. думка, 1980. С. 57–65.
19. Франко І. Як творилася слов'янська міфологія. Твори: У 50 т. Т. 37. Київ: Наук. думка, 1982. С. 425–432.

Вернюк Н. В. Притчевої епос: жанрові особливості, едіції і реценції

Анотація. Рассматриваются жанровые особенности притч, их духовно-морализаторские научные исследования, эдиции и реценции. В исследовании раскрывается то, как в древней период относились к появлению цивилизации украинский в условиях тоталитарных идеологий, когда отрицалась безгосударственность нашего этноса. Поэтому из известных нам причин завуалировались определенные Темарии научных исследований, изданий, произведений, а затем отрицалась живучесть фиксации, их существование как в печати, так и популяризации исполнительства.

Ключевые слова: притчи, научные исследования, эдиции, реценции.

Vernyuk N. Proverb epic: genre features, units and receptions

Summary. The genre features of parables about their spiritual and moral scientific studios, units and receptions are considered. The study reveals how in the ancient period it was related to the appearance of the civilization of Ukrainians in the conditions of totalitarian ideologies, when it was denied statelessness of our ethnic group. Therefore, from the known reasons, some of the themes of scientific studies, editions, works were submerged, and, consequently, the survivability of fixation, their existence both in print and popularization of performances was denied.

Key words: parables, scientific studies, units, receptions.